

*ἀποκατάνω ἐπίρρ. ἀποκατάν' Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποκάτω καὶ ἄνω.

Ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἐπὶ κινήσεως: Πάει ἀποκατάν'.

ἀποκατάρι τό, Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ. κ.ά. ἀπονκατάρι Ἰόνιοι Νῆσ. ἀπ'κατάρ' Ἡπ. (Χουλιάρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποκάτω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καὶ ἀνωάρις, *ἀπα-νωάρις.

1) Ἡ κάτω ὄψις πράγματος Κέρκ. Συνών. ἀποκα-ταριὰ 1. 2) Ἡ ἀκίνητος κάτω μυλόπετρα ἐνθ' ἄν.: Ὁ δεῖνα εἶναι σὰν τ' ἀποκατάρι τοῦ μύλου (νωθρός, ἀκαμάτης) Κεφαλλ. || Παροιμ. Τ' ἀπονκατάρι τρώει τ' ἀπονπανάρι (ὅτι ὁ ἐργαζόμενος φθείρεται ὑπὸ τοῦ ἀργοῦντος) Ἰόνιοι Νῆσ. Ἀντίθ. ἀπονπανάρι. 3) Πληθ., τὰ πρὸς τὸ ἔδαφος τέσσαρα ξύλα τοῦ ἀργαλειοῦ κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ ἀπανάρια.

4) Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον Ἡπ. (Χουλιάρ.) β) Συνεκδ. ἡ γυνή Ἡπ. (Χουλιάρ.) Πβ. ΑΧατζῆν ἐν Ἀθηνᾶ 41 (1929) 256 κέξ. 5) Εἶδος γυναικεῖου ἐνδύματος Ἡπ. (Χουλιάρ.)

ἀποκαταριὰ ἡ, Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκατάρι.

1) Ἀποκατάρι 1, ὁ ἰδ., Κέρκ. Παξ. 2) Ἡ κάτω ὄψις τοῦ ἄρτου Ἡπ. Κεφαλλ. Συνών. κατόψι, ἀντίθ. ἀπα-νόψι, ἀποπαναριὰ.

ἀποκατασταλάζω Κρήτ. Πελοπ. (Μάν.) ἀποκα-τασταλάσσω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κατασταλάζω.

1) Κατασταλάζω, κατακαθίζω, καθίσταμαι διαυγής, ἐπὶ ὑγρῶν θολερῶν: Ἀποκαταστάλαξε τὸ κρασί - τὸ λάδι - τὸ νερὸ κττ. Κρήτ. Τό 'χω τόση ὥρα νὰ κατασταλάξῃ, ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἀποκαταστάλαξε Μάν. 2) Ἀποκαθίσταμαι ἐν τινι τόπῳ: Ἀποκαταστάλαξα 'ς τὴν βόλι. β) Καταπαύω: Ἄσμ.

Ἐκεῖα ποῦ σμίγουν οἱ καιροὶ καὶ ἀποκατασταλάσσουν, ἐκεῖ πύργος ἐχτίστηκε, πύργος ἐθεμελιώθη.

ἀποκατάστασι ἡ, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀποκατάστασις.

Γάμος, ὑπανδρεία, ἐπὶ τῶν τέκνων καὶ ἰδία θηλέων: Ἐκαμε καλὴ ἀποκατάστασι. Ὁ δεῖνα ἔχει δυὸ κόρες γι' ἀπο-κατάστασι.

ἀποκαταστήνω λόγ. σύννηθ. ἀποκαταστήνω Ἀνδρ. κ.ά. ἀπονκαταστήνου βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. καταστήνω.

1) Ἀποκαθιστῶ εἰς τὸ ὀρθόν, εἰς τὸ προσῆκον Κάρπ. κ.ά.: Διαρμίζει τὸ σπῖτι καὶ σιανὰ σιανὰ τὸ ἀποκαταστήνει ὅπως ἦτο πρωτύτερα (σιανὰ=σιγανά). β) Ἐπὶ ἀγρῶν, ἀμπελώ-νων κττ., διὰ τῆς ἐργασίας μου δημιουργῶ, ἀποκτῶ Ἴμβρ.: Ἀπονκαταστήσαμ' πέδι παραδιδῶ χτήματα. Συνών. ἀνα-στήνω 7. 2) Κάμνω τινὰ ἀνεξάρτητον τῆς πατρικῆς προστασίας εἴτε ἐπαγγελματικῶς εἴτε διὰ γάμου, ἐπὶ τέκνων, θυγατέρων, ὑπανδρεύω σύννηθ.: Ὁ δεῖνα ἀποκατάστησε ὅλα τὰ κορίτσια του - τὰ παιδιὰ του. Ἐνα κορίτσι τό 'χει καὶ αὐτὸς καὶ δὲ μπόρεσε νὰ τὸ ἀποκαταστήσῃ. Ἡ δεῖνα ἀποκαταστή-θηκε καλὰ. Ἡ μὲν ἀδερφή εἶν' ἀποκαταστημένη, ἡ ἄλλη ἀκόμα λεύτερη. Συνών. ἀποθέτω ΒΙΙΙ. β) Μέσ. νυμ-φεύομαι Ἀνδρ.: Πολλοὶ ξένοι ἀποκαταστήνουνται δῶ.

ἀποκατεβάζω ἐνιαχ. 'ποκατεβάζω Κῶς κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κατεβάζω.

Καταβιβάζω τελείως, τελειώνω τὸ κατέβασμα ἐνιαχ.: Ὅσο ν' ἀποκατεβάσω ἐγὼ τὰ πράγματα κάτω, σὺ πᾶς κ' ἔρχεσαι ἐνιαχ. Ἐρχεται μέσα ἓνας μὲ δυὸ ὑκάδες μοῦτρα 'ποκατε-βασμένα Κῶς

ἀποκατεβαίνω ἀμάρτ. ἀποκατεβαίνω Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) 'ποκατεβαίνω Κύπρ. 'ποκατηαίνω Χάλκ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποκαταβαίνω.

1) Καταβαίνω, κατέρχομαι ὅλος, ἐντελῶς, ἐπὶ τοῦ σίτου εἰς τὸν μυλῶνα, ὅταν ὅλος ἐκχυθῇ ἀπὸ τὴν κοφινίδα Κύπρ.: Ἐποκατέβην τὸ ἄλεσμάν σου τῇ ἡς 'πιμπάλη ἄλλος.

2) Συγκαταβαίνω, δέχομαι πρὸς ζημίαν μου, ἀρκοῦμαι, στέργω εἰς ὀλίγα Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): 'Σ ἀτό παλ' ἐπεκατήβα καὶ 'κ' ἐδῶκε μ' ἅ Κερασ. β) Συγ-καταβαίνω ἠθικῶς, οἶονεὶ ταπεινοῦμαι, ἐκπίπτω Πόντ. (Χαλδ.): 'Σ ἐσέν πα ἐπεκατήβαμε κ' ἐσύ πα 'ς σὸ κατζίν ἐμουν 'κ' ἐτέρεσες (δὲν μᾶς ἐκοίταξες εἰς τὸ πρόσωπον). Ἐπεκα-τήβαμε ἐπεκατήβαμε καὶ ξὰν ἀσ' ἐσᾶς καλλίον εἶμες.

ἀποκατεβῆ ἡ, ἀμάρτ. 'ποκατεβῆ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκατεβαίνω.

1) Ἡ ἐντελής κατάβασις τοῦ ἀλεθόμενου καρποῦ εἰς τοὺς μύλους, ἡ κένωσις τῆς κοφινίδας. 2) Συνεκδ. ἀργία τοῦ μυλῶνος, εὐκαιρία πρὸς ἄλεσιν: Ἐχει 'ποκατεβῆν ὁ μύλος ν' ἄλέσω κ' ἐγώ;

ἀποκατελήνα ἡ, Ἰων. (Κρήν.)

Κατὰ σύμφυρσιν τοῦ ἐπίρρ. ἀποκάτω καὶ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀντελήνα (Λατιν. *antelena*), περὶ οὗ ἰδ. Κορ. Ἀτ. 1,43. Πβ. καὶ ΔΣάρρου Παρατηρ. εἰς τὸ γλωσσάρι. Π'Αραβαντ. 43 κέξ.

Ὁ συνέχων τὸ σάγμα τῶν ὑποζυγίων ἡμᾶς περὶ τὴν γαστέρα, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὴν μπροστελήναν. Συνών. ἀντεροσφίχτης, ἀποκατινὴ (ἰδ. ἀποκατι-νός 2γ), ἀποκοιλίτης, ἱγγλα.

ἀποκατενίζω Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κατενίζω.

1) Πλύνω, ἐκπλύνω δι' ἀφθόνου ὕδατος Πόντ. (Χαλδ.): Ἐπεκατένισα τὰ λώματα μ' 'ς ὀρμί' τὸ νερόν (ὀρμί'=ρύακος). Ἐναν καμῖσ' πα ντό ἔτον καὶ 'κ' ἐπόρεσες νὰ κατενῆς ἅ;

2) Καθαρίζω τὴν κάνναβιν καὶ ἀποχωρίζω τὸ ἐκλεκτό-τερον μέρος Πόντ. (Κερασ.)

ἀποκατενίσμαν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀποκατενίγμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκατενίζω.

1) Ἡ πλύσις, ὁ καθαρισμὸς τῆς καννάβεως. 2) Τὰ διὰ τῆς πλύσεως τῆς καννάβεως ἀποχωριζόμενα μέρη κατωτέρας ποιότητος.

ἀποκατενίσμιν τό, Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) ἀποκατε-νίσμ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκατενίζω.

Ἡ καλῶς κατειργασμένη καὶ ἀποκαθαρισθεῖσα κάν-ναβις ἐνθ' ἄν.: Ὁφέτος ἐξέγκामε πολλὰ ἀποκατενίσμᾶ ἀσ' σὰ κεντίρᾶ (κεντίριν=κάνναβις) Κερασ.

ἀποκατινὰ ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποκατινός.

Ἀποκάτω, κάτωθιν τινος. Ἀντίθ. ἀποπανινὰ.

ἀποκατινός ἐπίθ. σύννηθ. ἀπονκατινός Πελοπ. (Οἶν.) 'ποκατινός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποκάτω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινός.

1) Ὁ ἀποκάτω, ὁ κάτωθιν τινος σύννηθ.: Τὰ ἀποκατινὰ δόντια. Τὸ ἀποκατινὸ σπῖτι - χωράφι κττ. Ὁ ἀποκατινὸς δρό-μος. Ἡ ἀποκατινὴ ἐλαῖα σύννηθ. Ἀποκατινὲς ἐρχουδαὶ οἱ πέτρες (ρίπτονται οἱ λίθοι ἐκ τῶν κάτω, ἐκ τῆς κατωφερείας) Κρήτ. (Σητ.) Ἀποκατινὲς τοσοὶ παῖζει (ἐνν. τοῖς πέτρες)

